ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 41 (327) | Субота, 13 жовтня 1973 р. | Ціна 2 коп.

ПОРМУВАННЮ ПРАЦІ — ПАЛЕЖНУ УВАГУ!

Швидко плине час. Ось уже й третій квартал залишився позаду. З початку нинішнього року трудівники учбово-виробничих підприємств нашого Товариства випустили й реалізували готової продукції понад встановлене завдання на 3 мільйони 35 тисяч карбованців більше, ніж було передбачено.

Цих показників досягнуто за рахунок впровадження заходів по науковій організації праці, нової техніки, що значно знизило трудомісткість виробничої програми більш як на 100 тисяч нормо-годин і дало можливість умовно вивільнити понад 50 робітників.

На багатьох швейних підприємствах УТОГ успішно впровадили нові машини, пристосування малої механізації, а також нову технологію.

Але поруч з цим зроблено ще далеко не все для збільшення випуску продукції і підвищення ефективності виробництва на підприємствах нашого Товариства.

У рішеннях XXIV з'їзду КПРС говориться, що найважливішим фактором дальшого піднесення матеріального і культурного рівня життя радянського народу є прискорення зростання продуктивності праці. Однією з необхідних умов підвищення продуктивності праці мусить стати докорінне поліпшення нормування праці в народному господарстві.

Проте, на підприємствах УТОГ у цій справі ще мають місце істотні недоліки. На деяких УВП, наприклад, якість технічно-обгрунтованих норм виробітку на низькому рівні, застаріла і не відповідає зрослому організаційно-технічному рівню виробництва. Це призводить до того, що на підприємствах не повністю використовуються можливості для збільшення випуску продукції. Крім того, мають місце факти, коли норми виробітку підвищуються механічно, без проведення певних організаційно-технічних заходів, поліпшення організації праці тощо.

Нині одним з найважливіших завдань підприємств і місцевих комітетів профспілок є дальше поліпшення нормування праці, широке застосування на кожному УВП технічно-обгрунтованих норм трудових затрат, які є дійовим засобом використання резервів виробництва і дальшого піднесення його ефективності.

Керівники підприємств разом з місцевими комітетами повинні забезпечити систематичну перевірку діючих норм з метою виявлення і перегляду застарілих норм виробітку і обслуговування на роботах, трудомісткість яких зменшилась в результаті загального поліпшення організації виробництва і праці. Крім цього, на УВП слід організувати систематичне підвищення кваліфікації робітників і службовців, навчити їх передовим прийомам і методам праці, а також підвищити роль і відповідальність майстра та технолога в справі розробки, впровадження, перегляду і освоєння норм виробітку.

Виступаючи на XV з'їзді професійних спілок СРСР, Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв сказав: «Нинішній п'ятирічний план складено з урахуванням того, що всі ми сьогодні і завтра будемо працювати краще ніж працювали вчора.

...Запорука успіхів у виконанні всіх наших планів у підвищенні вимогливісті і почутті відповідальності, в напруженій і сумлінній праці».

Попереду останній квартал 1973 року — вирішального року. Хай кожен на своєму робочому місці докладе всі свої сили, знання, все своє уміння до того, щоб неухильно росла механізація виробництва, ширились масштаби впровадження нових машин, технологічних процесів і поліпшувалась наукова організація праці.

Вже багато років трудиться на Ждановському заводі важкого машинобудування слюсар-лекальник Сергій Миколайович Тютюма. У колективі він зарекомендував себе майстром високої кваліфікації.

На фото: С. М. Тютюма.

Фото І. ЧЕРКАСОВА.

НАЗУСТРІЧ ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ!

ДРОГОБИЧ. П'ятдесят шостій річниці Великого Жовтня — ударну працю!

Під таким девізом шириться соціалістичне змагання серед колективів трудівників учбово-виробничого підприємства. Перед у змаганні за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки веде бригада, яку очолює В. М. Бігуняк. Середньомісячне виконання норм виробітку тут становить понад 130 процентів на кожного робітника. Ще вищих трудових показників домоглися такі виробничники УВП, як М. М. Сорока, М. М. Семич, Я. М. Скамай, В. І. Якубик, І. В. Кришталь та інші.

У ленінській кімнаті учбово-виробничого підприємства в урочистій обстановці, щомісяця проводять збори, присвячені підсумкам змагання.

Велику роботу в справі мобілізації трудівників УВП на дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки проводять червоний куток гуртожитку підприємства та Будинок культури. За останній час тут відбулися зустрічі з передовиками виробництва, тематичні вечори. Ось теми деяких з них: «Третьому, вирішальному — ударну працю», «Звітують правофлангові».

Я. МАРТИНЯК,
вихователь гуртожитку УВП.

ПЕРЕДОВИКИ П'ЯТИРІЧКИ

Раїса Пилипівна Валіданова шістнадцять років тому переступила поріг Ворошиловградського г о УВП. Тепер ударниця комуністичної праці стала майстром високої кваліфікації ставши на трудову вахту на честь Великого Жовтня, швея-мотористка Р. Валіданова щоденно виконує норми виробітку на 115—120 процентів.

КИЇВ. Високих виробничих успіхів домагаються у соціалістичному змаганні за гідну зустріч 56-ої річниці Великого Жовтня трудівники Київського дослідного підприємства.

З випередженням графіка випускає продукцію колектив цеху по складанню реле РПУ-2. Перед у змаганні серед трудівників цього цеху ведуть такі робітники: регулювальник реле А. Шевченко, слюсарі-складальники Я. Гершенко і В. Талах, монтажниця В. Журавель та інші. Свої змінні норми вони систематично виконують на 140 процентів.

О. ШУНАЙ.

ЗАВТРА — ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Виконуючи завдання, поставлені XXIV з'їздом КПРС на дев'яту п'ятирічку, працівники сільського господарства всі свої зусилля спрямовують на використання резервів збільшення виробництва зерна, м'яса, молока, сировини для промисловості. Робітничий клас у всезростаючій кількості поставляє селу нову техніку, мінеральні добрива. Велику допомогу подають колгоспному селу радянські вчені, що створюють сучасну техніку, виводять нові сорти рослин і породи тварин, допомогають у вирішенні інших складних питань інтенсифікації сільськогосподарського виробництва.

Сучасне сільське господарство нашої країни — це велика, високорозвинута індустріальна галузь народного господарства, яка дає близько третини національного доходу. В ній зайнято більше двох мільйонів тракторів загальною потужністю понад 65 мільйонів кінських сил. Повністю механізовано оранку, сівбу зернових, бавовника і цукрових буряків, збирання зернових культур.

Зростає енергоозброєність сільського господарства. Наприкінці дев'ятої п'ятирічки колгоспне село щороку одержуватиме 75 мільярдів кіловат-годин електроенергії. Енергоозброєність праці в разрахунку на одного працівника зросте більш як в 1,5 раза й досягне 17 кінських сил.

Нинішнього року Всесоюзний день працівників сільського господарства відзначатиметься в особливих умовах: колгоспне селянство, робітничий клас, вся наша країна ведуть битву за великий хліб третього, вирішального. П'ятирічним планом поставлене завдання довести щорічне виробництво зерна не менше як до 195 мільйонів тонн. Працівники сільського господарства борються за те, щоб уже в нинішньому році одержати 197,4 мільйона тонн зерна. Їх мета — не тільки виконати річний план, а й перекрити нинішнім врожаєм недорід минулого року. Для цього на Україні, зокрема, вирішено продати державі мільярд пудів зерна.

Український мільярд є! Слова трудівники села додержали з честю!

У боротьбу за український мільярд пудів хліба зробили свій внесок також і колективи учбово-виробничих підприємств нашого Товариства. Всі УВП, розпочинаючи третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки, взяли шефство над деякими колгоспами і радгоспами республіки. З початку року вони подали активну допомогу в зміцненні матеріально-технічної бази та підвищенні ефективності сільськогосподарського виробництва.

У нинішньому році автотранспортом УВП Товариства на збиранні врожаю перевезено понад 2 тисячі 700 тонн сільськогосподарських вантажів. Крім цього, підприємства УТОГ передали підшефним колгоспам і радгоспам велику кількість матеріалів, устаткування, інвентаря, деталей та засобів механізації праці.

Особливо активну і відчутну допомогу подають колгоспному селу колективи Київського дослідного, Полтавського № 2, Вінницького, Ворошиловградського, Харківського № 1, Лебединського, Черкаського та багатьох інших підприємств.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

ВИКОНАННЯ ПЛАНУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ ПІДПРИЄМСТВАМИ СИСТЕМИ УТОГ ЗА ДЕВ'ЯТЬ МІСЯЦІВ 1973 р.

(в тисячах карбованців)

	План	Фактично	Процент виконання
Сумське	827	950	114,8
Львівське № 1	3371	3607	107,0
Івано-Франківське	4300	4589	106,7
Ужгород. № 2	2130	2271	106,6
Львівське № 2	2489	2647	106,3
Полтавське № 1	2369	2517	106,2
Дрогобицьке	825	874	105,9
Харківське № 1	1380	1459	105,7
Садгірське	1709	1800	105,3
Біло-церківське	2000	2104	105,2
Донецьке	2065	2159	104,5
Київське № 3	450	470	104,4
Одеське № 1	570	594	104,2
Одеське № 2	1804	1880	104,2
Київське дослідне	3585	3726	103,9
Комунарське	873	906	103,8
Полтавське № 2	698	724	103,7
Єнакіївське	530	549	103,6
Херсонське	1330	1376	103,4
Харківське № 2	4590	4748	103,4
Дніпродзержинське	1910	1974	103,3
Слов'янське	1155	1193	103,3
Ждановське	1196	1240	103,2
Бродівське	1085	1120	103,2
Одеське № 3	1620	1670	103,1
Лубенське	1673	1721	102,9
Вінницьке	1832	1885	102,9
Запорізьке	2730	2810	102,9
Чернівецьке	1451	1493	102,9
Сімферопольське	1092	1123	102,8
Київське № 1	939	965	102,8
Ровенське	657	675	102,7
Черкаське	951	977	102,7
Артемівське	2238	2295	102,5
Ужгород. № 1	715	733	102,5
Лебединське	475	487	102,5
Кіровоградське	905	927	102,4
Дніпропетровське	1850	1895	102,4
Конотопське	2911	2977	102,3
Ворошиловградське	3427	3504	102,2
Чернігівське	2735	2785	101,8
Кам'янець-Подільське	1604	1631	101,7
Житомирське	2917	2963	101,6
Миколаївське	540	545	100,9
ВСЬОГО:	**76503**	**79538**	**104,0**

У ВІЛЬНУ ГОДИНУ

На фото: вихователь гуртожитку Львівського УВП-2 Яніна Чудяк (друга праворуч) разом з Олею Мураткіною, Стефанією Бондар і Леонією Мендела обговорюють цікаву замітку з журналу.

Фото Л. ГАЙСИНСЬКОГО.

РІЗНИМИ ЗАСОБАМИ

Бібліотека Львівського Будинку культури має широкий читацький актив. В цьому немала заслуга і бібліотечної ради з числа найактивніших читачів, і самої бібліотекарки Т. А. Матюшинської. Нижче друкуємо її виступ про роботу з читачами.

Щоб книжки не залежувалися на полицях, рада бібліотеки використовує різноманітні форми їх поширення.

Особливої популярності набули у нас мімічні виклади змісту художньо-літературних творів, які ми регулярно проводимо і в читальному залі бібліотеки, і безпосередньо на учбово-виробничих підприємствах Львова під час обідніх перерв.

У зв'язку з тим, що в нашому місті є певна кількість ветеранів УТОГ, пенсіонерів, які не завжди спроможні поміняти літературу, члени бібліотечної ради відвідують їх безпосередньо на домівках і там проводять обмін книг та журналів, а також інформують читачів цього контингенту про заходи, що заплановані бібліотекою на найближчий час.

У процесі обміну книг я, як бібліотекар, прагну вияснити, як читач зрозумів зміст книги, сприяю йому у правильному усвідомленні основної думки автора твору. Тут же окремим читачам рекомендую скласти словники незрозумілих слів, що зустрічаються при читанні книг, щоб під час наступного обміну книг я змогла б пояснити їх значення.

Великий інтерес викликають у читачів тематичні літературні вечори, які організовує й проводить актив бібліотеки, а також диспути і читацькі конференції. Про їх проведення заздалегідь сповіщаємо всіх читачів.

Як правило, читацькі конференції, тематичні і літературні вечори включають в себе і виставки книг тих авторів, творчості яких присвячуються ці заходи, кінофільми за їх творами.

Так, з особливим успіхом, останнім часом відбулись, зокрема, тематичні літературні вечори, присвячені творчості М. Горького, Маяковського, Чаковського, а також читацька конференція по обговоренню твору Чаковського «Невістка», в якому піднято ряд актуальних питань про виховання радянських людей і, зокрема, молоді. Цій же темі було присвячено також молодіжний диспут під гаслом: «Почуття, тактовність і вихованість».

Поширенню книги в масах значною мірою сприяє також оперативне повідомлення читачів про нові надходження. Ми вивішуємо списки не тільки художньої, але й суспільно-політичної та наукової літератури. Важливу роль у цьому відіграє і стінна газета **«Голос читача»**.

Кожного тижня регулярно проводимо також заняття у створеному за ініціативою бібліотечної ради кілька років тому клубі «Допитливих». Ці заняття систематично відвідують багато наших читачів, хоча більшість з них працюють на виробництві позмінно.

Цього року бібліотечна рада працює з особливим натхненням. До 56-ої річниці Великого Жовтня намічено провести цикл цікавих бесід і читань художньої літератури, що відтворює пафос революційного пролетаріату і передового селянства колишньої царської Росії, їх героїчний шлях до великої перемоги під проводом партії більшовиків у незабутні дні Жовтня. Багато уваги в цих бесідах і читаннях приділяємо висвітленню історичної ролі II з'їзду РСДРП. В цьому сподіваємось, допоможе і зустріч читачів нашої бібліотеки з львівськими письменниками, яку теж плануємо провести напередодні свята.

Готуючись до 56-ої річниці Векої Жовтневої революції, вже розпочали оновлювати наочну агітацію в читальному залі, намічено влаштувати книжкову виставку загально-популярної, політичної і художньої літератури, провести ще один літературний вечір або читацьку конференцію.

Т. МАТЮШИНСЬКА,
бібліотекар Львівського Будинку культури.

ШВИДКО І СМАЧНО

Вже три роки працює на Садгірському учбово-виробничому підприємстві робітнича їдальня. І за весь цей час тільки щиру подяку за її роботу можна почути від трудівників УВП. Побудована на кошти підприємства, вона відповідає найсучаснішим вимогам, які ставляться в наші дні до харчувальних закладів. Все тут радує очі: і оформлені чудовими закарпатськими пейзажами стіни, і дбайливо вирощені квіти, і загальна охайність всього приміщення.

В їдальні одночасно можуть пообідати або повечеряти 60 робітників. Працює вона в дві зміни. Графік роботи колективу їдальні складено таким чином, щоб, починаючи з 10 годин ранку і до 8 вечора, в ній завжди можна було замовити смачну, гарячу їжу. Страви коштують зовсім не дорого, всього 50 процентів від справжньої їх вартості в інших харчувальних закладах. І це не дивно, адже останні 50 процентів оплачує підприємство.

Причому вам запропонують різноманітні салати, напої. В їдальні завжди в достатній кількості молочних виробів, тістечок.

Адміністрація, партійна та профспілкова організації постійно контролюють роботу їдальні. Кожного дня черговий перевіряє смакові якості їжі, слідкує за чистотою м'ясного та овочевого цехів. В обов'язки чергового входить і огляд за обробкою посуду, зовнішнього вигляду працівників тощо. Серед сучасного обладнання їдальні встановлено й мийну машину-сушилку, де температура під час миття посуду підіймається до 120 градусів. Виймаєш з духовки посуд, а від нього пара йде. Жодний мікроб не вціліє.

В 1971 році їдальня була відзначена Дипломом I ступеня Чернівецького міськвиконкому, як краща їдальня міста. Непогані показники роботи колективу харчовиків і в цьому році.

Г. ДЯЧОК.

Листи читачів до редакції

КИЇВ, ЧЕРВОНОАРМІЙСЬКА, 24. „НАШЕ ЖИТТЯ"

НА ТЕНІСНИХ КОРТАХ

В змаганнях на першість серед тенісистів Львівської області першим серед чоловіків був кандидат в майстри спорту з настільного тенісу, чемпіон СРСР серед глухих Василь Васильєв. Переможця було відзначено грамотою і грошовою премією. Друге місце здобув пресувальник Стрийського гумо-взуттєвого заводу Йосип Левицький, на третьому місці — працівник Стрийського Будинку культури Михайло Василенко.

Серед жінок першість Львівського облвідділу УТОГ з настільного тенісу завоювала учениця Кам'янської спецшколи-інтернату для глухих дітей Олена Гончарова, яка одержала грамоту й диплом II ступеня та грошову премію. Друге місце виборола швея-мотористка Стрийського гумово-взуттєвого заводу Галина Гошко, на третьому місці — минулорічна чемпіонка з настільного тенісу Марія Гембайло з Дрогобича.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

КОНКУРС ВПРАВНИХ І КМІТЛИВИХ

Цікавий вечір для молоді під девізом: «Анумо, дівчата!» відбувся в Луцькому клубі глухих.

До цього вечора співробітники і актив клубу завчасно і добре підготувалися: придбали потрібне знаряддя та інструмент, спеції, приготували напівфабрикати для швидкого приготування страв.

Вісім годин вечора. На сцені, вздовж великого столу, покритого білою скатертю, стоять усі учасниці цього першого змагання. По боках столу зайняли свої місця судді. Зал клубу переповнений глядачами.

В цьому першому, незвичайному для відвідувачів клубу змаганні, взяли участь шість молодиць та дівчат. Це робітниці з Луцької швейної фабрики, міського промкомбінату та фабрики «Побутова хімія»: Р. Білобровець, Н. Крикун, Є. Мартинюк, Л. Панеліна, Н. Тригуб, М. Якусик.

Змагання розпочалось вікториною, яка мала показати ерудицію його учасників, їх начитаність. Перші запитання були з історії рідного краю. Потрібно було також назвати героїв Великої Вітчизняної війни, що боролися з ворогом на Волині. Потім пішли запитання з історії організації УТОГ та про його діяльність. На жаль, на ці запитання більшість учасниць відповідали коротко, не завжди чітко і тільки Надія Тригуб відповідала на всі запитання правильно.

Наступними були запитання про правила хорошого тону та з мистецтва сервірувати стіл для прийому гостей. Тут наші дівчата виявили повну обізнаність і добре відповідали.

Почались змагання на швидкість і якість приготування салатів та вінегретів. З цим завданням всі учасниці справилися на «відмінно» і «добре».

Останніми завданнями були: підшивання тканини, загортування ляльок, що нагадували собою немовлят, і, врешті, викроювання дитячих сорочок.

Загорнути дитину по всіх правилах на «відмінно» так ніхто і не зміг, з підшивкою тканини всі справились добре, та найвправніше з цим завданням справилась Надія Тригуб, і тільки вона одна швидко і відмінно викроїла заготовки на сорочечку, за що одержала найвищу оцінку (всього набрала 39 балів). Друге місце (29 балів) зайняла Євгенія Мартинюк, третє — (21 бал) виборола Роза Білобровець.

Вечір пройшов дуже цікаво і весело. Переможців змагання хлопці і чоловіки нагородили букетами гвоздик.

М. ГЛОДІН.

ЩАСЛИВИЙ БІЛЕТ

У серпні відбувся тираж грошово-речової лотереї. Серед тих, хто придбав лотерейні білети, був і токар Одеського УВП-3 Б. Ф. Ковальський.

Один з його білетів виявився щасливим — на нього випав виграш — автомобіль «Запорожець» ЗАЗ-968.

Товариші по роботі щиро вітали Бориса Федоровича з щасливим виграшем. А сам він сказав: — Я беру участь у всіх тиражах грошово-речової лотереї, та найщасливішим для мене виявився останній. Радіти є чому — мрія моя здійснилась. Тепер — на курси, вивчати автомашину і правила вуличного руху.

Так за 50 копійок робітник став власником новенької автомашини.

Ю. ГЕР.

ДО 30-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ КИЄВА ВІД ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

ПЛАЦДАРМ ПЕРЕМОЖЦІВ

До героїчного літопису Великої Вітчизняної війни золотою сторінкою увійшла видатна перемога Радянських Збройних сил у битві за Дніпро та визволення від німецько-фашистських загарбників столиці України — Києва.

30 років тому, прозорого осіннього ранку, після важких кровопролитних боїв і тернистих фронтових доріг, передові частини 38-ї армії 1-го Українського фронту побачили Дніпро—Славутич. Воїни пили дніпровську воду. І негайно ж, з ходу, на підручних саморобних засобах почали форсовану переправу. Це було на північ від Києва, у районі містечка Лютіж.

Так було закладено початок створення легендарного плацдарму, який відіграв вирішальну роль в історичній битві за Київ. Звідси, з невеличкого «п'ятачка» піщаної землі почалися жорстокі кровопролитні бої за визволення столиці України. І в ніч на 6-е листопада 1943 року героїчним і рішучим штурмом доблесні радянські воїни звільнили древнє місто — над Києвом замайорів червоний прапор.

Ще під час героїчної оборони 1941 року кияни показали ворогу, що їх не поставити на коліна. І в чорні дні фашистської окупації Київ залишився нескореним містом. У різних районах столиці активно діяли підпільні групи, що їх очолювали несхибної волі безстрашні комуністи.

Нині це вже стало надбанням історії. Лише на околиці приміського села Ново-Петрівці, на тому самому місці, де знаходились оборонні споруди, командно-спостережні пункти й бліндажі командуючого військами 1-го Українського фронту генерала армії М. Ф. Ватутіна, командуючого 3-ю гвардійською танковою армією генерал-лейтенанта П. С. Рибалка, командуючого 38-ю армією генерал-полковника К. С. Москаленка та інших воєначальників, на площі 4-х гектарів створено державний заповідник. Він озеленений декоративними деревами й кущами. З обох боків асфальтованої стрічки-магістралі, яка веде від села Ново-Петрівці до заповідника, росте горобина. Її янтарні грона у цю благодатну пору золотої осені яскраво-червоно багряніють і нагадують краплини життєдайної крові, яку пролили визволителі землі Київської.

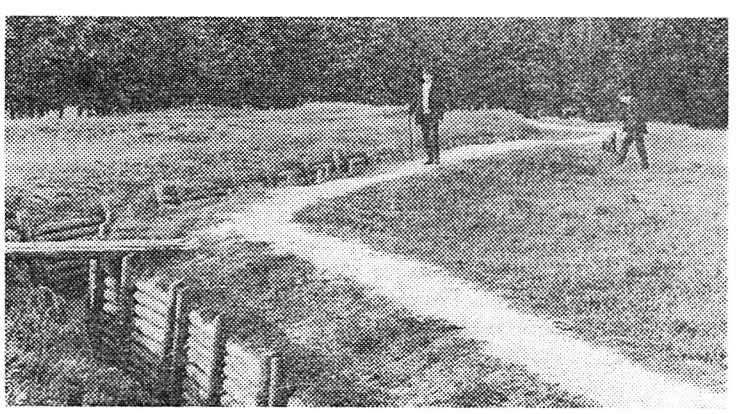

Лише біля входу до заповідника, наче почесна варта, навічно застигли на п'єдесталі два бойових танки — легендарні Т-34. Звідси невеличка алея веде до зеленого пагорбу з круглою меморіальною спорудою. Вінчає її бронзова п'ятиметрова фігура Радянського воїна.

У ці дні золотої осені нескінченний потік вдячних киян і чисельних гостей міста-героя Києва прямує до меморіального комплексу у Ново-Петрівцях.

ТУТ НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ І НІЩО НЕ ЗАБУТО.

Л. СЕМЕНІВ.

ДЛЯ ЗРУЧНОСТІ РОБІТНИКІВ

Другий рік як на Одеському УВП-3 обладнано спеціальну інструментальну кладову. Для зручності тут заведено картотеку інструментів більш як на тисячу найменувань, а також індивідуальні книжки на кожного робітника, що користуються інструментом. Таких на підприємстві налічується понад 120 чоловік.

Якщо раніше видача інструментів була знеосіблена, то тепер відомо, що в кого перебуває в користуванні. Це дало також можливість укомплектувати кладову ходовим, дефіцитним інструментом. Приміщення обладнано стелажами, в яких є спеціальні гнізда для зберігання інструмента за розмірами. У кладовій встановлено заточний верстат для заправки інструмента, що перебував у користуванні.

Кадровий робітник-заточник, що видає інструмент З. Б. Левицький говорить:

— Раніше весь інструмент знаходився на матеріальному складі. Його облік вели сумарно, не вказуючи розміри, діаметри. При такому порядку робітникам-відрядникам доводилося витрачати багато часу для пошуків при одержанні інструмента.

Старого майстра доповнив інженер-механік підприємства З. Д. Грінберг:

— У роботі інструментальної ми використали досвід передових підприємств Ленінського району міста Одеси — заводу «Автогенмаш» та інших. Наше підприємство розширюється, освоює нові види продукції, що викликає виготовлення нових штампів та пресформ. Для їх ремонту потрібна більша кількість інструменту, однак виділений фонд для цього недостатній.

Г. ЮХИМЕНКО.

ПРАЦЕЮ СЛАВНА ЛЮДИНА

Світанок. В такий час зачарована тиша огортає все навколишнє. Здається, що в природі все завмерло. Та ось почувся шум мотоцикла. Це поспішає на роботу Михайло Мартьянович Бутенко, обліковець колгоспу імені Кірова Троїцького району Ворошиловградської області. Як і завжди він прибуває на роботу одним з перших. Так і зараз. Приїхавши, він взявся уточнювати роботу механізаторів. Де працюватиме комбайн, трактор, де розпочати оранку.

Багато роботи в обліковця. Необхідно правильно заміряти виконаний обсяг робіт, зробити підрахунки, щоб вчасно доставити звіт у контору.

У вільний від роботи час Михайло Мартьянович завжди з товаришами. Того підтримає словом, тому дасть пораду. За це і шанують його в артілі. Колгоспники виявили йому довір'я, обравши членом правління. На засіданнях він ніколи не сидить осторонь, а бере найактивнішу участь в обговоренні того чи іншого питання. До його порад прислухаються. Адже за довгі роки життя в селі він добре вивчив всі сільськогосподарські роботи, словом, знає, як виростити високий урожай.

Крім того, Михайло Бутенко завжди цікавиться і станом сільськогосподарської техніки, що, між іншим, не входить в його обов'язки.

Неспокійна вдача у М. М. Бутенка. Все зробити, скрізь встигнути. Він не може пройти мимо окремих упущень і неодмінно доб'ється, щоб їх виправити.

Такий він, Михайло Мартьянович — невтомний трудівник колгоспних ланів. Незважаючи на те, що він інвалід Великої Вітчизняної війни, під час якої втратив слух, М. М. Бутенко робить все, щоб бути корисним людям, Батьківщині.

В. ФЕДОРЧЕНКО,
завідуюча Сватівським клубом УТОГ.

КВАЛІФІКАЦІЯ МОЛОДИХ ЗРОСТАЄ

З кожним роком розширюється Дрогобицьке учбово-виробниче підприємство. Широке впровадження передових методів виробництва, експлуатація сучасного обладнання потребує від робітника неабиякого уміння і професійної майстерності. Тому підготовці кадрів, підвищенню кваліфікації робітників на УВП приділяють велику увагу.

Після закінчення восьмирічної та середньої школи на підприємство приходить молодь, яка прагне здобути спеціальність. За два роки учні виробничого навчання на нашому УВП повністю освоюють столярну справу. Вже тепер 60 процентів молодих робітників працюють за верстатами. Так, В. Шимушевський, С. Воляк, М. Ткаченко, У. Гнатишин та багато інших відомі у колективі, як хороші спеціалісти, сумлінні робітники, передовики виробництва.

Однак, молодь, як відомо, ніколи не зупиняється на досягнутому. Вона наполегливо бореться за підвищення свого фахового рівня. І тому щорічно кваліфікаційна комісія приймає від тих, хто бажає підвищити свою майстерність та кваліфікацію, екзамени. А для тих, хто приходить до нас з незакінченою середньою освітою, створені всі умови для продовження навчання у вечірній школі робітничої молоді.

Я. МАРТИНЕНКО.

м. Дрогобич.

Володимир Кривогубенко 15-ий рік трудиться слюсарем-інструментальником на Київському дослідному підприємстві. В цьому колективі він виріс до майстра високої кваліфікації, самовідданою працею одним із перших виборов звання ударника комуністичної праці. Як кращому з кращих виробничників йому присвоєно звання «Майстер — золоті руки».

«Секрети» своєї професійної майстерності В. Кривогубенко безкорисливо передає допитливій молоді. Чимало учнів, які пройшли школу його майстерності, нині успішно трудяться на підприємстві.

На фото: В. Кривогубенко (праворуч) пояснює випускнику Київської спецшколи-інтернат для глухих дітей В. Шершуну як правильно розмічати отвори у пресформі.

Гросс Марія працює швеєю-мотористкою на Херсонському УВП. Розпочавши свій трудовий шлях в 1970 році, молода робітниця встигла не тільки освоїти всі швейні операції, а й добитися високих трудових показників.

Ставши на трудову вахту на честь Великого Жовтня, М. Гросс змінні завдання виконує на 130—138 процентів при високій якості продукції. Фото Ф. САВЕНКА.

„ВОГНИК" У ГУРТОЖИТКУ

Нещодавно у Червоному кутку жіночого гуртожитку Ворошиловградського учбово-виробничого підприємства відбувся «Вогник», для ветеранів УВП та ударників комуністичної праці.

З вітальним словом перед присутніми виступила вихователь гуртожитку Л. Милейко. Про історію та діяльність Українського Товариства глухих розповіла голова облвідділу Т. А. Пилякіна.

З спогадами про розвиток та зростання Ворошиловградського УВП виступила найстаріша перекладачка міста І. В. Зиминська.

На «Вогнику» виступила художня самодіяльність учбово-виробничого підприємства. Танці та пісні змінювалися читанням віршів поетів Товариства. Таких як, О. Скороходова, І. Сапожникова, А. Симоненка. Наприкінці «Вогника» ветерани підприємства побажали трудівникам УВП достроково виконати виробничий план третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки.

О. ПАЩЕНКО,

НАСИЧЕНИЙ, ЦІКАВИЙ ДЕНЬ

Міжнародний день глухих 30 вересня у Львівській організації УТОГ був насичений різними заходами, що проводилися в нашому Будинку культури і привернув до себе велику кількість людей.

Об одинадцятій годині ранку розпочалась обласна рада передовиків виробництва. В її роботі взяли участь кращі трудівники учбово-виробничих підприємств Бродів, Дрогобича та Львова, а також державних підприємств області, де є компактні групи глухих. Учасники наради заслухали доповідь голови облвідділу УТОГ І. С. Динкевича про соціалістичне змагання членів Товариства за дострокове виконання завдань 1973 року.

Потім виступили керівники УВП, голова Львівського міськвідділу УТОГ, представники компактних груп, передові трудівники. Вони розповіли про трудовий ентузіазм з яким члени обласної організації УТОГ прагнуть достроково завершити виробничі завдання 1973 року. Добрим словом вони згадали тих товаришів, які вже сьогодні працюють в рахунок 1974-75 років.

Нарада передовиків виробництва прийняла Звернення до всіх глухих робітників Львівської області, в якому закликала спрямувати всі свої зусилля на дострокове виконання планів третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, щоб самовідданою працею примножити багатства нашої Батьківщини.

Після двогодинної перерви розпочався день дружби членів УТОГ Львівської обласної організації. На урочистих зборах керівні працівники виступили з короткою інформацією про життя та діяльність обласної організації, низових відділів, культзакладів та УВП. Вони обмінялися досвідом організаційної та культосвітньої роботи, розповіли про нові заходи спрямовані на виховання членів Товариства.

По закінченню урочистої частини Львівський Будинок культури порадував присутніх демонстрацією нових хронікально-документальних кольорових фільмів народної студії «Каменяр» — про поїздку нашого самодіяльного Народного театру до Баку з виставою «Поцілунок Чаніти» та про обласну спартакіаду «Бадьорість і здоров'я».

Після цього присутні взяли участь у цікавих масових іграх і танцях у супроводі естрадного оркестру. Нікому не хотілося залишати Будинок культури, тим більше, що на місці працював буфет з різними закусками та безалкогольними напоями.

Увечорі зал Будинку культури знову був переповнений. Вистава «Поцілунок Чаніти» пройшла з великим успіхом. Після її закінчення за бажанням присутніх було показано фільм «Журавочка» з написами.

У цей день наш Будинок культури прийняв понад 250 чоловік — представників від усіх УВП та організацій Львівського облвідділу УТОГ.

Л. АЛФІМОВА.

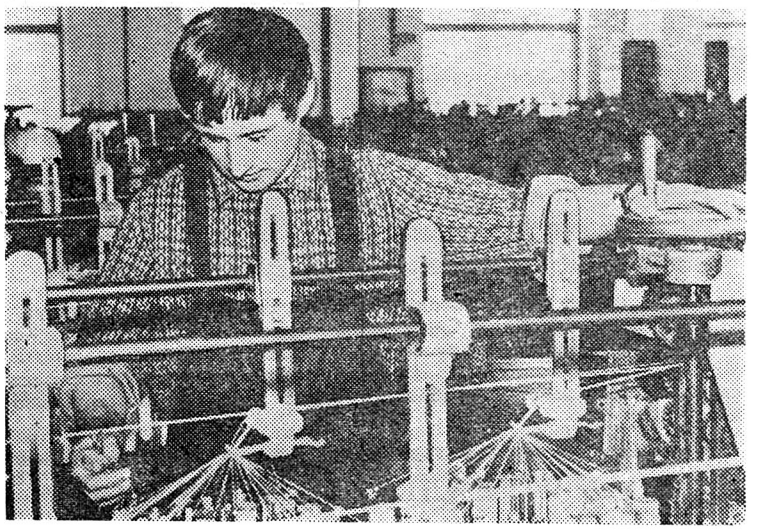

На Садгірське УВП Ярослав Стефанюк прийшов недавно. За порівняно короткий строк він опанував спеціальністю плетільника і тепер систематично виконує норми виробітку на 135—140 процентів. Передовик виробництва бере активну участь у художній самодіяльності Будинку культури.

На фото: Ярослав Стефанюк за роботою.

Фото П. ГОРБУНОВА.

ПЕРЕДОВА ДІЛЬНИЦЯ

Змагаючись за виконання планів третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, трудівники Київського УВП-3 за дев'ять місяців цього року домоглися значних успіхів. Виробничий план по реалізації готової продукції виконано на 104,4 процента. Це означає, що понад план випущено виробів на 20 тисяч карбованців.

Підхопивши почин ініціаторів змагання за гідну зустріч 56-ої річниці Великого Жовтня і 30-річчя визволення м. Києва від фашистських загарбників, виробничники підприємства стали на ударну трудову вахту і взяли підвищенні зобов'язання — 10-місячний план по випуску товарної продукції завершити до 26 жовтня.

Цьому, в значній мірі, сприяє розгорнуте соціалістичне змагання між дільницями підприємства. Одним з переможців у цьому змаганні є складально-друкарська дільниця. Передові робітники, ударники комуністичної праці Л. Мазна, В. Шведова, Т. Клочкова, Г. Сенча успішно виконують взяті зобов'язання на честь знаменних дат. У цьому їм допомагають накладальниці А. Панкова, Т. Меліхова, Л. Дедуріна, В. Коржук. Всі вони виконують п'ятиденні норми виробітку за чотири дні. Ці робітники вміють якнайбільше взяти від техніки і завдяки цьому домагаються високого виробітку.

Щоб у друкарів йшла злагоджена робота без зайвої втрати часу, складальниці Г. Коваленко та Н. Литвиненко готують форми до виробничих процесів без правок. Високу техніку і кваліфіковані знання показує в роботі лінотипіст, ударник комуністичної праці, комуніст А. Шпак. Добре трудиться і Л. Супрунович. Якісно готує стереотипні форми досвідчений стереотипник Є. Кот. Вони змагаються за бездефектний випуск замовлень.

Щомісяця на дільниці проводиться день якості, виробничі наради, на яких розглядаються різні питання, що пов'язані з покращанням якості продукції, підвищенням продуктивності праці та культури виробництва.

Дедалі більшого розмаху набирає на дільниці індивідуальне змагання друкарів. Одним з правофлангових є тут Віктор Григорович Рибачук. Він працює на нашому підприємстві вже понад чверть віку. Прийшовши сюди учнем, В. Рибачук став нині висококваліфікованим друкарем. Віктор Григорович першим перейшов працювати на нову друкарську машину, яка випускає продукції вдвічі більше. Прагнучи збагатити свої знання і підвищити кваліфікацію, він освоїв суміжні професії розмотувальника паперу на машині, а також різальника. В. Рибачук ділиться досвідом своєї роботи.

Кілька суміжних професій освоїла також і робітниця Л. Леонова. Вона може працювати друкаркою на різних машинах, накладальницею, швеєю, палітурницею на інших ділянках виробництва. Перевиконує денні норми виробітку ветеран підприємства друкарка О. Платонова, навчає професії друкарки нову робітницю.

Завдяки прийнятим заходам колектив нашої дільниці зумів ввести в дію додаткові резерви, підвищити продуктивність праці. Це дало змогу трудівникам передової дільниці виконати план по товарній продукції за дев'ять місяців на 104 при плані 95 тисяч карбованців.

При підведенні підсумків соціалістичного змагання за другий квартал перше місце, перехідний Червоний вимпел і грошову премію було присуджено колективу складально-друкарської дільниці. У третьому кварталі ця дільниця по випуску товарної продукції знову вийшла на 1 місце.

О. ЛЕЩИНСЬКА,
ст. майстер.

Література і мистецтво

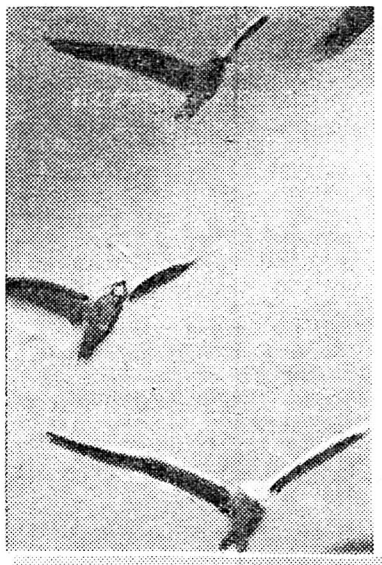

ПАРТКВИТОК № 1

Ідучи в дорогу світанкову,
В прийдешнє світле, осяйне,
Я поклонюсь числу і слову,
Що нас об'єднують в одне.
Слова — неначе зорі:
Ленін.
Комуна.
Партія.
Слова,
Що нас гуртують під знамена,
Де віра правдою жива.
У сяєві величних звершень
Торуємо в майбутнє шлях.
І буде вічно з нами —
Перший!
На всі віки!
У всіх ділах!

М. ПЕТРЕНКО.

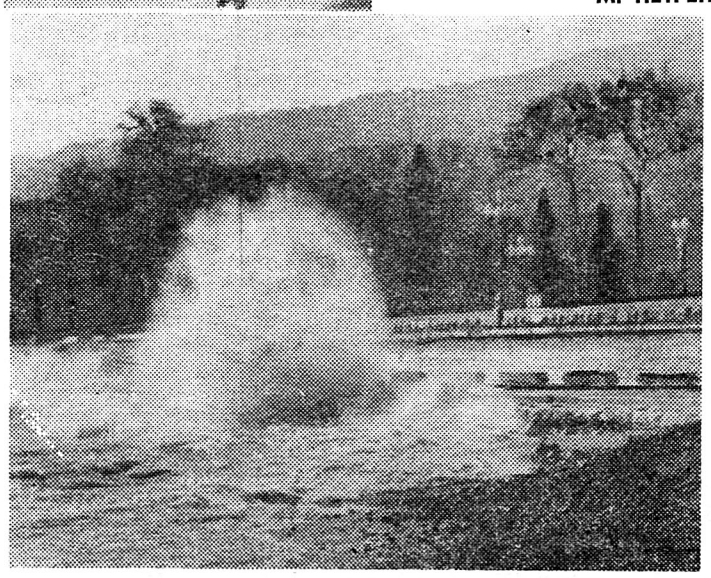

Чорне море... Тихої погоди його голубі хвилі мирно плещуться біля причалів міст-героїв Севастополя, Одеси, Новоросійська та Керчі. Але у штормову погоду воно величезними хвилями шалено накидається на хвилеломи і, розбившись об цю перепону, розсипається міріадами золотаво-сріблястих бризок, над якими кружляють чайки.

ПАМ'ЯТІ САЛЬВАДОРА АЛЬЄНДЕ

«...Сальвадор Альєнде залишиться в пам'яті всіх прогресивних людей світу як благородний борець за глибокі соціально-економічні перетворення...»
(З газет).

Сердце в крови...
Альенде... убит...
Президент.
Человек!
Так уходят в бессмертье,
заглянув в двадцать первый век.
Гневом Земля переполнена.
Народ не сломить гориллам.
Чили — радостной, солнечной,
станет республикой Мира!
Разве руки опустятся
познавших свободу свою?!
То, что задумано, сбудется,—
воля Альенде в строю!
Народ не сломить гориллам,
танки расплавит гнев.
На силу ответит силой,
рабскую жизнь презрев.
Сердце в крови...
Так уходят в бессмертье,
заглянув в вдадцать первый век.
В миллионах борцов жив Альенде,
Человек!

А. СИМОНЕНКО.

КИЇВ СТРІВ НАС...

Зором землю в огні не охопиш,
Наші лиця суворі в сльозах,
Київ стрів нас в шинелі наопаш
І, змарнілий та мужній, сказав:
«Діти — квіти мої, голуб'ята,
Я не плачу, ви бачите?.. Ні.
Дайте кожного з вас обійняти
І на всіх надивитись мені».
Ми звільняти пішли Україну
В голубім мерехтінні зорі.
Київ стомлений сиву чуприну,
Болі-рани змивав у Дніпрі.
...Залюбуйся красою, нащадку,
На сьогоднішній Київ поглянь:
Він каштанів надів вишиванку,
Літаками розкрилив світань.
Звівсь на кручах могуттю всією,
І півнеба трима на плечі,
Щоб завжди над судьбою твоєю
Журавлилися весен ключі!

ГОСПОДАР

...Вона просторів цих володар,
В її розвесненій душі
Наснагу збуджує природа,
В краплистім вимита дощі.
Тут все її — і крон розкрилля,
Що край лісочка миготить,
І лагідна серпанку хвиля,
Що кольориться кожну мить.
Тут все її — і буйні вруна
Густих пшениць і ячменів,
Од котрих, ніби од ноктюрна,
Я ще в дитинстві очманів.
Під силу їй і сад ростити,
І вим'ястих доїть корів,
Коли під хусткою блакиті
Окраєць сонця догорів.
Вона трудар тут і господар,
В лугах для неї квітне ряст.
Свого багатства не розпрода —
Синам у спадок передасть!

О. МАКСИМЕНКО.

ДУБ

Подивись, подивись
Як крилато у вись
піднялись
Його віти міцні та розлогі;
Як він гордо стоїть
Хтозна скільки століть
Всім відкритий вітрам —
край дороги.

І ні люта зима,
Ані літня спекота німа,
Що палить без вогню
все довкола,
Не зв'ялили, не вбили
Його мужньої сили —
Він стоїть, як стояв — ясночолий...

Його видно здаля:
Є і краща земля
Без палючих вітрів
голосіння...
Та не ту, а свою
Все життя, як в бою,
Прикрива він щитом своїм —
тінню.

Вбогу, сіру, суху
У годину лиху
Обійма він корінням могутнім.
І як людяний син
З її чистих глибин
Черпа сили й наснагу —
всім сутнім.

...Подивись, подивись,
Як крилато злетіли у вись
Його віти зелені, шовкові...
Всім відкритий вітрам,
Стоїть велетень там —
Весь як символ святої любові.

Г. ШВЕЦЬ.

ОСЕННЕЕ

Осень... Осень...
Стаи журавлиные,
Шорох листьев
В тишине.
Осень... Ночи
Бесконечно длинные,
Как в глубоком сне.
И листва висит
Шатрами рваными
В эту осень
С запахом весны.
Вспомни, как играли
Мы каштанами,
Палкой их сбивая
С вышины.
Отчего осенних листьев
Золото
Так шуршит
Сегодня под ногой?
Отчего, скажи, в душе
Так молодо
Под осеннею звездой?
Расцвело все небо
Яркой просинью,
И не так тревожна
Тишина...
Милый друг,
Ты видишь —
Даже осенью
На душе у нас
Весна.

И. САПОЖНИКОВ.

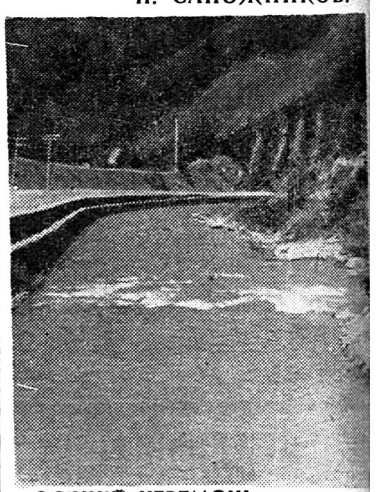

ОСІННІЙ ЧЕРЕМОШ.
Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

КУТОЧОК ГУМОРУ

ТАК СПОКІЙНІШЕ

Виклика Петра начальство
Й каже:—Є сигнали...
Вас з якоюсь дуже часто
Дамою стрічали.
Всі ми боремось за кадри
Високоморальні.
А вас бачили в театрі
З нею, в ресторані.
У парку удвох сиділи...
Кажуть друзі ваші,
Що обох вас у неділю
Бачили на пляжі.
Я, звичайно, припускаю:
Там любов і інше.
Та не можна ж так до краю
Опускатись більше.
У Петра звівсь чуб стернею.
Він схопився:—Я прошу!
Що ж я з жінкою своєю
Вже й ходить не можу?!
Усміхнувся шеф румʼяно:
— Не впирайтесь в стінку!
Хто ж в театри й ресторани
Водить свою жінку?
— Вірте ви, чи ні — це плітки,
Пахне це брехнею!
Бо ж усюди був я тільки
З жінкою своєю!
— Вірю! Вірю, що з своєю.
Але,— зав зазначив,—
Ходіть краще так із нею.
Щоб ніхто не бачив.

К. ДЯЧЕНКО.

У ДВА РЯДКИ

НЕ ПОВЕЗЛО

Відгрохав дім на сім кімнат
Крутій,
А довелося жити у одній.

ДАВНЯ ЗВИЧКА

Малесеньким просився він
на руки,
А виріс — став проситись
на поруки.

М. ХИЖКО.

ОПОВІДАННЯ

ПАМ'ЯТЬ

В ПОЇЗДІ за довгу дорогу з усіма перезнайомишся, різних історій наслухаєшся і наговоришся вдосталь. Не те в літаку. За годину-другу польоту не встигнеш до людей придивитися, а вже приземлення, і розходяться врізнобіч шляхи-дороги. Але й там бувають зустрічі і знайомства, що особливістю своєю лишають у душі незгладимий слід.

Так було і зі мною. Літак з Києва на Мінводи через низьку хмарність, косий густий дощ, затримувався з вильотом і посадку оголосили лиш під вечір.

Стомлений довгим чеканням, я, піднявшись в літак, заплющив очі і відкрив їх уже коли лайнер м'яко загойдався в повітрі. Поруч зі мною сидів майор, не старий ще, незграбний, це було помітно навіть тут, в кріслі. Нічого незвичайного, вартого уваги в його зовнішності не було, хіба що чорні, густі брови могли привернути увагу, та на колінах його лежав великий, обгорнутий целофаном букет квітів. Квіти були осінні — айстри, білі хризантеми.

Ось ці квіти мене здивували. В Мінводи їздять в основному курортники, але ж хто возить на курорт квіти? Повагавшись, я все-таки запитав у майора, для чого він везе квіти і кому? Він завозився в кріслі, похмуро глянув на мене.

— Може вам незручно говорити?

— Ні, тільки не люблю простої цікавості.

Я постарався запевнити, що я не з тих, хто слухає, щоб згаяти час. І майор поступився.

...Є на Кавказі село Миронівка. Село як село, багато їх на Кавказі, як в будь-якому місці Росії. Народився я там. Ви, можливо, знаєте, що на Кавказі війна була недовгою, але жорстокою. Багато лишилося після боїв на полях, в передгір'ях всякого воєнного мотлоху. Ось як фашистів з Миронівки прогнали, восени копирсались ми, підлітки, у полі, окопи непотрібні вже засипали. Понівечені в бою танки, гармати — чужі й наші давно вже звезли — які в брухт, які на ремонт. А ми начебто поля впорядковували: заступами перекопували брустверн окопів, залізяччя різноманітне, осколки, гільзи в купки складували. Багато там усього було. То фляжка німецька, то каска.

П'ятеро нас копалось у траншеї, всі один одного менший, років по дванадцять-тринадцять. І був з нами хлопчина, трохи старший від нас, не тамтешній, під час війни до села прибився, здається, з України. Як його звали, ніхто не знав. Хлопець не чув і не говорив нічого. Глухий і німий.

Колупали ми землю, а потім з'юрмились в траншеї перепочити. З гір дув сильний і холодний вітер. А один, менший, на горі лишився, все копає. Раптом з-під лопати його покотилося щось кругле на нас. Думали — каска, а то була міна. Іржава, не котиться, а тихо спускається по насипу на нас. Нам і не зрозуміти було, що це смерть наша котиться. А тут глухий хлопчина, звідки тільки взявся: стрибнув уперед і всім тілом, груддю на неї, на міну. Рвонуло землю, хлопця підкинуло. Нас розкидало, як ломаччя...

Майор помовчав.

Попідводилися ми по одному, стоїмо, як очумілі. А він на насипу лежить, руки розкидав, ніби землю обняти хоче. Ми до нього. Торкнули, він і посунувся вниз. Груди розірвані, а обличчя як живе, чисте. Смерть, видно, посвітилася, не спотворила...

Поховали його на сільському майдані. Обеліск вже після війни поставили, ялинки посадили, наші, кавказькі, голубі. голубі. А ми, врятовані ним, щоосени приїжджаємо до дому, квіти привозимо з тих країв, де живемо. В пам'ять і вдячність йому...

Майор поглянув на квіти, любовно поправив букет.

Мені хотілося спитати, хто він, хто ті, що разом з ним шанують пам'ять невідомого хлопчини, та земні вогні за вікном раптом круто пішли уверх, ставши майже вертикально, а потім понеслись на нас. Літак розвернувся на посадочну пряму.

Майора чекала машина. Шофер допоміг йому сісти, ляснули дверцята, і «Волга», блиснувши у пітьмі червоними вогниками, завернула за ріг аеропорту.

Я сидів на лаві у невеличкому скверику і обдумував почуте. Через стільки років — знову нагадала про себе війна гострою, жорстокою гранню, світлим подвигом, на самому злеті якого обірвалося життя людини.

М. НИРОВ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, «Наша жизнь — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1462—5000. 73 р.